

Arrest

nr. 286 853 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 december 2020 een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische broer, dit op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 juni 2021 werd verzoeker door de betrokken gemeente in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Bij brief van 15 april 2022 verzocht verweerder verzoeker zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij zijn verblijfsrecht kan behouden. Deze brief werd op 9 mei 2022 betekend aan verzoeker.

1.4. Na evaluatie van de door verzoeker overgemaakte stukken, trof verweerder op 3 oktober 2022 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze bijlage 21 wordt thans bestreden en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E.-A.i
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Imrabten
(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 08.12.2020 in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd op 22.06.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Hij verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn Belgische broer E.A.M. (...), met wie hij zich vestigde.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging was tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 08.10.2021, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: “Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)” RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het louter gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet “ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune” (eigen vertaling: “niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging”), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie. De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt.”

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier dat er sedert 08.10.2021 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij al sedert 2021 is tewerkgesteld is via

Actief interim (cg. jaarrekening en belastingaangifte voor 2021 en loonfiches van januari tot mei 2022). Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.04.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 09.05.2022 aan betrokkene betekend.

Betrokkene (zijn raadsman) legde daarop volgende stukken voor:

- Bewijzen van het volgen van lessen Nederlands, inburgering en maatschappelijke oriëntatie*
- Verklaringen van derden ter ondersteuning van betrokkene*
- Bewijzen van inkomsten: jaarrekening en belastingaangifte voor 2021 en loonfiches van januari tot mei 2022*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art.42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 08.12.2020 gezinshereniging aan met zijn broer, Dhr. [E.A.] (datum bijlage 19ter). Reeds op 08.10.2021 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 08.10.2021, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en Dhr. [E.A.]. Integendeel, betrokkene is sedert 2021 tewerkgesteld via Actief Interim (cg. jaarrekening en belastingaangifte voor 2021 en loonfiches van januari tot mei 2022). Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art.42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn via Actief interim. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verliet Marokko slechts in 2018 en verblijft thans minder dan 2 jaar legaal in het Rijk, wat, zekergezien zijn leeftijd (47 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn via Actief Interim, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin

dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringscontract en diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover [E.A.]. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen. Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatie-middelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van de artikelen 47/1, 47/3, 47/4 en 74/13 van het Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”.

Hij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker op 22.06.2021 in het bezit werd gesteld van een F-kaart in functie van zijn Belgische broer de heer E.-A.M. (...).

Echter werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart nadat verwerende partij in gebreke bleef om een beslissing te nemen binnen de aangewezen tijdspanne.

Dat verzoeker op 06.10.2022 de beslissing d.d. 03.10.2022 ontving die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Volgens verweerder is er geen sprake meer van een afhankelijke relatie gezien verzoeker niet op hetzelfde adres is ingeschreven als zijn broer.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Voor de procedure overeenkomstig artikel 47/1, 1° van het Vreemdelingenwet is het strikt genomen geen vereiste dat andere familieleden op hetzelfde adres wonen.

Samenwonen is geen vereiste om een gezinscel te vormen. Het feit dat verzoeker niet samenwoont met zijn broer wilt niet zeggen dat hij geen contact of gezinscel meer met hem vormt. Als bv. partners omwille van professionele redenen tijdens de week gescheiden leven en tijdens het weekend bij elkaar zijn, dan vormen zij ook een gezinscel dus waarom zou dit bij een ander familielid dan niet zo zijn.

Het feit dat de twee niet onder 1 dak leven wilt niet zeggen dat er geen afhankelijkheid of dat er geen gezinsvorm meer is tussen de twee. Hierbij wordt de vraag gesteld tot hoe ver er onderzocht wordt of er wel degelijk nog een gezinsvorm is. Daar waar verzoeker wekelijks een dag of twee vertoefd bij zijn broer wordt niet eens in overweging genomen tot een eventuele mogelijkheid.

Het lijkt er op dat verweerder een bijkomende toepassingsvoorwaarden toevoegt aan de bestaande wetgeving. Het is niet aan verweerder om voorwaarden toe te voegen aan de wet of deze te verstrengen. In het arrest Rahman heeft het Hof van Justitie juist geoordeeld dat voor andere familieleden dan de bevoorrechte familieleden en de partner met wie de EU-burger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, de lidstaten de binnenkomst en het verblijf moeten vergemakkelijken.¹

De bestreden beslissing stelt tevens dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een jarenlang onafgebroken verblijf nu te bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft hier zijn leven opnieuw opgebouwd en structuur gegeven. Verzoeker's centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM ligt hier in België. Verzoeker werkt, heeft een inkomen en valt niet ten laste van de Belgische Staat. Ook is verzoeker goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Uit de beslissing zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet gehandeld werd overeenkomstig de principes van redelijkheid en proportionaliteit. Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de situatie van verzoeker.

Het is belangrijk om te vrijwaren in de Belgische rechtstaat waarin we leven om gemaakte fouten door overheidsinstanties op een andere foutieve manier recht te zetten. Verwerende partij heeft binnen de zes maanden geen beslissing geformuleerd waardoor de F-kaart moest uitgevaardigd worden. Het is duidelijk te merken dat ze een 'heksenjacht' beginnen om de fout die ze hebben gemaakt, recht te zetten.

De Staatsecretaris van Asiel en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de artikelen 47/1, 47/3 en 47/4 van de Vreemdelingenwet werden geschonden door de bestreden akte.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De juridische en feitelijke motieven die aan de bestreden akte ten grondslag liggen, kunnen in casu hierin op eenvoudige wijze worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid a) van de richtlijn 2004/38/EG, dat luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; [...]”.

2.6. In het door verzoeker zelf aangehaalde arrest Rahman van 5 september 2012 (zaak C-81/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG de lidstaten de verplichting oplegt om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid hebben met een burger van de Unie, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen (overweging 21). Het Hof heeft geoordeeld dat *“[i]n het kader van [het] onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager [van een verblijfsvergunning op grond van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38] de bevoegde autoriteit [...] rekening [moet] houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”* (overweging 23). Het Hof vervolgt met de toevoeging dat *“[g]elet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden ,overeenkomstig zijn nationaal recht’ in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft”* (overweging 24). In het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge kunnen de lidstaten met name *“in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland”* (overweging 38). [eigen onderlijningen]

In het arrest van 15 september 2022 (zaak C-22/21) heeft het Hof verder geduid dat artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG drie hypothesen bevat, waarbij het duidelijk is dat het 'andere familielid' in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen:

"In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt bedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.” (overweging 23)

Het Hof vervolgt dat een 'ander familielid', *"om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, het bewijs [moet] leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat* (zie in die zin arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 38)." (overweging 26)

2.7. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.8. Uit de in punt 2.7. vermelde bepalingen van de Vreemdelingenwet volgt dat voor de zogenaamde 'andere familieleden', de bepalingen van hoofdstuk I inzake de 'gewone familieleden' toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de 'andere familieleden'. Wat de 'andere familieleden' in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden akte als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoeker de beëindigingsgronden van toepassing zijn, zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoeker partij betwist de (juridische) correctheid van dit uitgangspunt niet.

2.9. De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.10 In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat de situatie “*totaal gewijzigd*” is. Verweerder stelt vast dat verzoeker sedert 8 oktober 2021 is ingeschreven op een afzonderlijk adres en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn broer. Hierover wordt een duiding verschaft, waarna verweerder stelt dat het van belang is om te onderzoeken of er nog sprake is van een beschermenswaardige familierelatie, waarin de afhankelijkheid tussen de betrokken personen een belangrijke rol speelt. Verweerder komt in verzoekers geval tot de vaststelling dat hij sedert 2021 is tewerkgesteld. Hij komt tot de volgende conclusie: “*Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.*”

2.11. Verzoeker brengt hiertegen in dat samenwonen geen vereiste is om een gezinscel te vormen.

2.12. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk dat verweerder het begrip gezamenlijke vestiging breder opvat dan enkel samenwonen op hetzelfde adres. Zo vereist hij duidelijk ook een afhankelijkheidsband van verzoeker ten opzichte van zijn broer. Dit is in overeenstemming met de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Verweerder stelt in dit verband vast dat verzoeker sedert 2021 is tewerkgesteld, wat verzoeker nergens betwist. Een tewerkstelling gaat gepaard met “*bijhorend inkomen*”. Het blijkt niet en verzoeker betoogt ook niet dat hij ondanks dit gegeven toch nog afhankelijk is van zijn broer. Verzoeker stelt in het feitenoverzicht van zijn verzoekschrift: “*Zoals geweten hebben de gebroeders nooit op hetzelfde adres samengewoond. Tussen verzoeker en referentiepersoon is er wel degelijk nog wekelijks contact aangezien er minstens 1 x /week een familiediner is. Het gebeurt zelfs vaker dat er meerdere contact momenten zijn samen per week.*” In het betoog ter ondersteuning van het enig middel kan worden gelezen: “*Daar waar verzoeker wekelijks een dag of twee vertoeft bij zijn broer wordt niet eens in overweging genomen tot een eventuele mogelijkheid.*” De Raad ziet niet in hoe hiermee een afhankelijkheidsband wordt aangetoond in de zin van de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie en waarom verzoeker verder onderzoek verwachtte van verweerder over zijn situatie. Het wekelijks contact dat hij heeft met zijn broer en het feit dat hij met hem aan de familiedis zit, wijst op gewone familiale banden, waaruit geen afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon blijkt.

2.13. In de bestreden akte kan, naast de ruime afwegingen in het licht van artikel 42quater, § 4, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet, waarbij aandacht wordt besteed aan verzoekers tewerkstelling bij een interimbureau en bijhorend inkomen, aan zijn inburgeringstraject en diverse taaltesten, aan zijn verblijf in het Rijk versus zijn verblijf in Marokko, aan de gezinssituatie met zijn broer, en waarbij aangestipt wordt dat er geen sprake is van minderjarige kinderen van verzoeker in het Rijk, ook nog worden gelezen:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2.14. Gelet op het voormelde kan verzoeker manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat *“Uit de beslissing zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.”*

2.15. Verzoeker gaat nergens in concreto in op voormelde afwegingen. Hij kan toont niet aan dat ze kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig zijn door simpelweg de elementen die zijn zaak kenmerken op te sommen, zijn eigen visie op zijn situatie mee te delen, op stereotiepe wijze te betogen *“Verzoeker's centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM ligt hier in België”* en te poneren dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken, dit *“na een jarenlang onafgebroken verblijf”*.

2.16. De afsluitende theoretische beschouwingen kunnen niet tot een andersluidend oordeel luiden. Evenmin is dit het geval voor verzoekers opwerping dat hij een F-kaart kreeg uitgereikt nadat verweerder in gebreke is gebleven om een beslissing te nemen binnen de aangewezen tijdspanne. Nergens in de bestreden akte wordt dit aangewend als motief.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA